

Een tweede verordening, ook op 2 maart gedateerd, behelsde een lange opsomming van daden die krachtens het Japanse militaire strafrecht met de dood of anderszins zwaar gestraft zouden worden: aanvallen op de Japanse strijdkrachten 'of het aan de dag leggen van een vijandige gezindheid jegens de Japanse strijdkrachten' (rijkelijk vaag!); spionage; alle vernielingen van economische hulpbronnen of van Japanse wapens; 'het toedienen van vergif of van medicijnen met het doel Japanse militairen van het leven te beroven'; 'het maken van exorbitante winsten'; verstoring van de productie en 'daden die de eer van de Japanse strijdkrachten aantasten' (niemand wist aanvankelijk wat daaronder verstaan werd) 'of die gericht zijn tegen door de Japanse militaire overheid uitgevaardigde verboden'. Niet alleen diegenen die deze daden zouden plegen maar ook allen die anderen daartoe zouden aanzetten of er hulp bij zouden verlenen, zouden gestraft worden, allen even zwaar.

Een derde verordening, eveneens op 2 maart gedateerd, maakte duidelijk wat het Japanse militaire strafrecht met betrekking tot Nederlands-Indië inhield. Het kende als 'militaire straffen' de doodstraf (te voltrekken door een vuurpeloton), gevangenisstraf, verbanning (steeds naar een ander eiland en voor de duur van minstens een jaar), het betalen van boete (minstens één gulden) en het verlies van in beslag genomen goederen. Van het ondergaan van deze straffen kon 'de opperbevelhebber der strijdkrachten' een veroordeelde ontslaan – hij oefende dus, was de doodstraf opgelegd, het recht van gratie uit, zoals dat vóór hem de gouverneur-generaal had gedaan.

Aanvullende verbodsbepalingen waren vervat in een vierde verordening gedateerd 8 maart '42, die de eerste was waarin de plaats van uitgifte werd vermeld: Batavia; daar had Imamoera inmiddels zijn hoofdkwartier gevestigd. Als nieuwe elementen kwamen in die vierde verordening voor, dat alle wapens ingeleverd moesten worden; dat alle anti-Japanse propaganda verboden was; dat men geen geruchten mocht verspreiden; dat men voor een bezoek aan de Buitengewesten een vergunning nodig had van de Japanse strijdkrachten; dat niet naar Geallieerde radio-uitzendingen mocht worden geluisterd; dat niemand zich onbeheerde goederen mocht toeëigenen; dat het 'voorlopig' verboden was, zich tussen acht uur 's avonds en zes uur 's morgens buitenshuis te begeven zonder vergunning van de Japanse strijdkrachten¹; dat ambtenaren en andere ingezetenen onmiddellijk hun normale werk dienden te hervatten; dat beheerders

¹ Die avondklok werd in april '42 beperkt tot de periode van half twaalf 's avonds tot half vijf 's ochtends en werd in juni geheel opgeheven.